

Bên Kia Đường Chân Trời

Kiều Giang

Hùng đẩy cánh cổng chốt hờ then, lẳng lặng bước vào căn biệt thự mini. Trời đêm thật yên ắng trong cái tổ ấm mà anh dày công gầy dựng, vun vén trong suốt 10 năm. Anh thuộc lòng từng dấu tích trên mỗi gốc cây trong vườn, từng chỗ đặt vật dụng trong nhà, anh yêu chiếc ghế đá đặt gần hồ cá cảnh, nơi anh thường ngồi với Hoàng Lan trong những đêm trăng ...

Lần này về, anh không điện báo trước cho Hoàng Lan biết, vì con tàu do anh làm thuyền trưởng, rút ngắn hải trình, không đi châu Âu và anh cũng muốn tạo sự bất ngờ cho vợ. Hùng liếc nhìn đồng hồ, “đã mười một giờ đêm”, anh nói khẽ. Anh hơi ngạc nhiên, sao giờ này, vợ anh vẫn chưa khóa cổng. Không khí trong sân thật mát mẻ. Mùa thu, mùi thơm hoa cúc, hoa nguyệt quế tỏa ngát sân, anh hít một hơi thật dài thỏa thích. Không gian thật tĩnh lặng, nhưng anh nghe như có tiếng chim rộn rã trong lòng, náo nức bước nhanh về phía sảnh, nơi đặt chiếc bàn tròn và mười chiếc ghế cổ làm bằng gỗ mun mà anh đã cất công mua về từ nước ngoài. Trên bàn, bình hoa cắm chương vẫn còn tươi, thứ hoa mà Hoàng Lan rất ưa thích. Anh đảo mắt nhìn quanh. Chiếc đàn Piano vẫn thường dẫn anh đi vào cõi mộng, dưới những ngón tài hoa của Hoàng Lan, im lìm trong phòng khách, căn biệt thự dường như đã cùng vợ anh chìm trong giấc ngủ. Một rung cảm nhẹ thoáng qua đầu, hình ảnh của người vợ, như một nàng công chúa ngủ trong rừng thắm, vừa thức dậy từ tuổi thơ anh.

Nhưng bất chợt Hùng nhìn thấy tia sáng yếu ớt từ trong phòng ngủ của vợ, chiếc đèn ngủ trong phòng vẫn sáng mờ, và chiếc xe gắn máy Nhật loại đắt tiền dựng trong ga-ra. Mặt Hùng biến sắc, hơi thở dồn dập, anh chăm chú dán mắt vào khe hở của màn cửa. Anh không còn tin được vào mắt mình. Cả thế giới như sụp đổ. Hoàng Lan, đang lỏa thể, trong nỗi đam mê cùng tột, đã quấn chặt vào người đàn ông như đôi rắn trong vườn địa đàng mà anh đã xem trong các bức tranh tôn giáo thời trung cổ. Người đàn ông, tấm thân cuồn cuộn cơ bắp, đôi tay cổ ôm siết đôi vai nàng, trong lúc đầu hấn hăm hờ vục vào ngực, vào cổ nàng. Vì đêm quá tĩnh lặng, tiếng rên khe khẽ của nàng vẫn cứ quá ác lọt vào tai anh. Thời gian như dừng lại trong đầu anh hàng thế kỷ. Tâm tư bồn loạn, anh như đang rơi lơ lửng trong chín tầng địa ngục. Dù là một người đàn ông có bản lĩnh, nhưng sự nghiệt ngã của hoàn cảnh cũng làm cho Hùng phải quy ngã. Anh ngồi bệt xuống thềm nhà, tựa lưng vào vách, không dám nhìn vào trong nữa.

Một lúc khá lâu, có lẽ họ đã ngủ, như hai cái xác chết trên chiến trường hoan lạc, sau cả tiếng đồng hồ quần thảo. Anh nhìn thật lâu vào lọ hoa trên bàn, vào cái đèn ngủ lặng lẽ nhả một thứ ánh sáng yếu ớt, vào cái hòn non bộ đặt sát tường vẫn róc rách dòng nước chảy trong thời gian bất tận, và vào những vật dụng quen thuộc xung quanh, nhưng sao hôm nay, chúng bỗng trở thành xa lạ với anh một cách tàn nhẫn.

Hùng đứng lên và tiến lại chiếc bàn, dáng rã rời, nặng nhọc kéo ghế ngồi. Anh rút ra trong cặp da một tờ giấy, kéo chiếc đèn về phía mình, hí hoáy viết, rồi gấp lại, đề cẩn thận dưới chân đèn.

Con đường Nguyễn Du về khuya thật thanh vắng. Đêm nay, thế gian hình như chỉ còn có mình Hùng, nỗi cô đơn lùa về làm anh khế rừng mình, những âm vang như từ nguyên sơ tràn ngập cõi lòng anh. Tiếng vĩ cầm của Hoàng Lan trong Symphony No.9 của Beethoven hình như còn treo lơ lửng trên những cành me xanh, vẳng ra từ trường Quốc gia Âm nhạc, nơi ấy họ đã gặp nhau và bắt đầu yêu nhau mười lăm năm trước. Hùng thở dài chua chát, rồi như chỉ còn là vô thức, anh lê những bước chân nặng nhọc hướng về Nhà Thờ Đức Bà. Trời Sài Gòn, khuya cuối thu se lạnh, bước chân anh dẫm lên lớp lá me rụng dày trên lề đường, tạo ra một thứ âm thanh rất khẽ, càng làm tăng thêm nỗi hoang vắng mênh mông.

Chuông đồng hồ trên tháp bưu điện trung tâm Sài Gòn điểm hai giờ sáng, đèn trong nhà thờ đã tắt, thỉnh thoảng một chiếc ô tô lạng lẽ vụt qua rồi mất hút trên đường Đồng Khởi, Hùng mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế đá ven công viên. Anh châm điếu thuốc gắn lên môi, nhả những cụm khói vo tròn vào đêm vắng, rồi ngược mắt nhìn lên tượng Đức Mẹ. Anh nghĩ, có lẽ bây giờ Mẹ cũng đã ngủ yên trên thiên đường, chắc chẳng thấy anh, chỉ còn một mình anh lang thang trong cõi trần gian đầy bất trắc và dối gian, không còn ai hiểu và sẻ chia nỗi lòng anh giữa lúc này. Anh sẽ phải làm gì, đi đâu, trong đầu anh bây giờ là một dấu chấm hỏi to tướng và sau đó là một dấu chấm hết.

Có lẽ đã gần sáng, Hoàng Lan giật mình thức giấc. Trung, người tình đang say ngủ bên cạnh, đèn ngoài sảnh vẫn còn sáng. Hoảng hốt vì biết mình đã ngủ quên, nàng ngồi bật dậy, chạy ra sảnh, thấy tấm giấy gấp, được đề cẩn thận dưới chân đèn, nàng vội mở ra đọc: “ Hoàng Lan ơi, hôm nay anh đã về với em sau ba tháng mong đợi từng giờ. Nhưng có ngờ đâu, đây cũng là lần cuối cùng anh thấy được em và rồi anh phải xa em vĩnh viễn. Anh không còn đủ can đảm để gặp lại em, vì không biết lúc đó anh còn dám nhìn vào ánh mắt đắm đuối mà em đã từng dành cho anh

trong suốt mười năm chúng mình yêu nhau, anh biết nói gì với người mà anh đã từng vắt cạn máu tim mình để yêu thương... và anh còn biết làm gì! Anh sẽ cố quên đi hình ảnh mà anh đã chứng kiến đêm nay, vì anh còn muốn giữ lại một Hoàng Lan thiên thần trong tim anh, dù thiên thần Aphrodite giờ đây cũng chỉ còn trong mộng tưởng.

Từ nay, căn biệt thự này là của em, bầu trời hạnh phúc này là của em. Cho anh gửi lời cảm ơn người đàn ông đã thay anh cho em hạnh phúc. Anh xin lỗi em là đã hơn mười năm rồi mà anh không thể nào cho em một đứa con, có lẽ rồi anh ta sẽ làm điều ấy thay anh.

Em yêu ơi, anh đành phải vĩnh biệt em rồi, gửi em ngàn nỗi đớn đau thương nhớ "

Chồng em – Thế Hùng

" Anh ơi, em chết mất thôi". Hoàng Lan khẽ kêu lên rồi gục xuống bàn, mặt đè lên bức thư, nước mắt ràn rụa, không còn đứng lên nổi. Trung bước ra thấy vậy, có lẽ đã hiểu một phần câu chuyện. Anh đứng nhìn Hoàng Lan hồi lâu rồi đưa tay lau vai nàng mấy lần nhưng nàng vẫn không chịu đứng lên. Nàng nói khẽ " anh về đi, tất cả đã hết rồi".

Con tàu trực chỉ hướng Hồng Kông, hai ngày nữa sẽ nhả hàng ở đó. Sáng nay, sau bữa sáng, Hùng ra ngồi ở phòng hoa tiêu, lòng buồn rười rượi. Từng giọt cà phê, cùng những hình ảnh của đêm kinh hoàng ấy, trôi xuống cổ, nghe đặng chất. Biển đẹp trong xanh gợn gợn, con tàu như đang dũng mãnh lướt sóng, nhưng lòng anh lại như đang bị vùi dập bởi những đợt sóng muôn trùng của dĩ vãng ngọt ngào và thương đau cùng cực.

Hùng với tay lấy một tờ nhật trình nơi giá báo, đưa lên đọc để cố quên đi cảnh đời trớ trêu nghiệt ngã, bỗng tay anh run bần bật, khi phát hiện một tin sét đánh đặng trên trang nhất: "Nữ chủ nhân biệt thự Hoàng Lan đã tự sát trong đêm". Anh cố trấn tĩnh để đọc cho hết bản tin, rồi không còn tự chủ, tờ báo vụt khỏi tay anh rơi xuống sàn.

Những hình ảnh trái ngược nhau trong quá khứ như cứ trào ngược trong trí nhớ. Anh lẩm bẩm " ta đã có lỗi với nàng". Hùng nhắm mắt để được bình bồng trong cái thế giới huyền ảo hư vô, tình yêu vĩnh cửu mà anh từng mơ ước, đã không bao giờ hiện hữu trong cuộc đời này, mà có lẽ nó chỉ tồn tại ở phía bên kia đường chân trời, còn lại chỉ là những ngẫu nhiên mà tất cả những nỗ lực của con người dần trở nên vô nghĩa.

SG 19-11-2016